

TÜRKİYE’NİN AVRUPA BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERİ

Türk-İş Dergisi, Ekim-Kasım 2000

Yıldırım Koç
Genel Başkan Danışmanı

Avrupa Birliği’nin kasım ayı içinde yayınlanan iki belgesi, Avrupa Birliği’nin Türkiye’yi üyeliğe almak istemediğinin açık kanıtlarını sunmaktadır. Avrupa Birliği, Türkiye’de yeterince tartışılmadan girilen gümrük birliği sayesinde Türkiye’den istediği hemen hemen tüm tavizleri aldı, bunun karşılığında Türkiye’yi Avrupa Birliği’nin karar organlarının dışında tuttu, Türkiye’ye karşı yükümlülüklerini yerine getirmedi.

8 Kasım 2000 tarihinde Avrupa Komisyonu’nun Türkiye İçin Katılım Ortaklığı belgesi yayınlandı.

Bu belgede, Avrupa Birliği’nin Türkiye ile üyelik görüşmelerine başlamasının önkoşulu olarak Kopenhag siyasi kriterlerinin yerine getirilmesi öne sürülmektedir (s.7). Raporda, bazı sendikalarımız için son derece olumsuz etkiler yaratacak mahalli idareler yasası değişiklik tasarısının yasalaşması beklentisi ifade edilmektedir (s.12). Abdullah Öcalan’a ilişkin idam kararı ile Necmettin Erbakan’ın hapis cezaları eleştirilmektedir (s.16, 17). Heybeliada’daki papaz okulunun açılması talep edilmektedir (s.18). Kültürel haklar adı altında, her dilde eğitim ve radyo-televizyon yayını istenmektedir (s.18-19). Kürt kökenli Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını korur görünümü altında bölücülük desteklenmektedir (s.19). Kıbrıs’ta tavizler istenmektedir (s.20). Özelleştirme savunulmakta ve teşvik edilmektedir (s.27).

Kamuoyumuza yeterince yansımayan Avrupa Parlamentosu kararları ise, Avrupa Birliği’nin amaçlarını daha açık bir biçimde yansıtmaktadır.

Avrupa Parlamentosu’nun 15 Kasım 2000 tarihinde kabul ettiği kararda, üyelik görüşmelerinin ancak Türkiye’nin Kopenhag kriterlerine uyması sonrasında başlayacağı belirtilmektedir ©. Necmettin Erbakan’a verilen cezanın “demokratik çoğulculuk” ilkelerine uygun olmadığı ileri sürülmektedir (I). Özelleştirmenin hızlandırılması istenmektedir (O). Türk Hava Kuvvetlerinin 15 Ağustos 2000 günü Irak’ta Kendakor’u bombalaması “lanetlenmektedir” ®. “Azınlık hakları” adı altında bölücülük savunulmakta, silahlı kuvvetlerin siyasal yaşamdaki rolünün azaltılması istenmektedir (2). Türkiye’deki “kültürel, dilsel ve dini grupların temel haklarının tanınması” istenmektedir (9). Sözde “Ermeni soykırımının kabul edilmesi” talep edilmektedir (10). Kürt kökenli Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını korur görünümü altında çeşitli bölücü taleplerde bulunmaktadır (11-12). Uluslararası anlaşmalardan kaynaklanan bir hakkın kullanılması yoluyla Kıbrıs’ta bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri “işgalci” olarak nitelendirilmekte ve Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Kıbrıs’tan çekilmesi talep edilmektedir (19).

Avrupa Parlamentosu’nun daha önceki kararlarında da benzer talepler yer almaktadır.

Avrupa Parlamentosu’nun 18.1.1996 tarihli kararında Türkiye sınırları içinde “bir tür kültürel özerklik” istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu’nun 15.2.1996 tarihli kararında, Yunanistan’ın sınırlarının aynı zamanda Avrupa Birliği’nin dış sınırları olduğu vurgulanarak, Türkiye tehdit edilmektedir.

Avrupa Parlamentosu 20.6.1996 tarihli kararında Türk Silahlı Kuvvetleri’nin güneydoğu Anadolu’da PKK’ya karşı sürdürdüğü operasyonların durdurulması, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti’nin “tüm Kürt örgütleri” ile görüşmelere başlaması, “Türk yetkililerin Türkiye’deki tüm Kürtlerin haklarını tanıması” istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 19.9.1996 tarihli kararında güneydoğu Anadolu için "Kürdistan" kavramı kullanılmakta ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin operasyonlarının durdurulması, Kuzey Irak'ta yaratılmaya çalışılan güvenlik bölgesinin boşaltılması istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 24.10.1996 tarihli kararında Rum Patrikhanesi'nin Vatikan gibi bir merkez olması ve Heybeliada'daki papaz okulunun derhal yeniden açılması istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 14.5.1998 tarihli kararında Recep Tayyip Erdoğan savunulmaktadır.

Avrupa Parlamentosu'nun 19.9.1998 günlü kararında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'tan çekilmesi (19), "silahlı kuvvetler üzerinde siyasi kontrolün kurulması", Ege'deki sorunların ve özellikle Kardak Adası ve kıta sahanlığı sorunlarının uluslararası hukuk çerçevesinde çözülmesi (20), PKK'nın terör eylemlerine "ateşkes" ile karşılık verilmesi ve "görüşmeler yoluyla siyasi çözüm" aranması (21), Kuzey Irak'taki PKK kamplarına yönelik operasyonların durdurulması (22) istenmektedir.

Avrupa Birliği, 15 devletin oluşturduğu bir Avrupa Birleşik Devletleri oluşturma çabasıdır. Avrupa sermayesi, ulusüstü bir devlet kurarak gücünü daha da artırırken, Yugoslavya'yı 6,5 devlete (Slovenya, Hırvatistan, Sırbistan, Makedonya, Bosna-Hersek, Karadağ ve Kosova) bölmüş ve bu bölgeyi sömürgeleştirmiştir.

Avrupa Birliği'nin tam üyelik gerekçesiyle Türkiye'den istedikleri, Türkiye'de ulus devleti veya milli devleti parçalayacak ve Türkiye'yi bir kurşun atılmadan sömürgeleştirecek adımlardır. İnsan hakları ve demokrasi konusunda söylenenler ise büyük çoğunlukla zevahiri kurtarmak ve yandaş toplamak için gündeme getirilmektedir. 12 Eylül sonrasında Almanya'nın ve birçok başka ülkenin Türkiye'deki askeri yönetime verdiği destek unutulmamalıdır. Dün insan haklarının ve işçi hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığı dönemde bu uygulamalar karşısında sessiz kalanların ve böylece bunları onaylayanların, bugün söylediklerinin inandırıcılığı yoktur.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi tam üyeliğe alma gibi bir düşüncesi yoktur. Sovyetler Birliği'nin yıkılması sonrasında Avrupa Birliği tarafından geliştirilen yeni stratejiye göre, Türkiye'nin yeri, Avrupa Birliği'nin tampon bölgesindedir. Bu tampon bölge, 1995 yılında Barselona Süreci adı altında başlatılmıştır. Bu projeye göre, Avrupa Birliği'nin güneyindeki 12 Akdeniz ülkesi 2010 yılına kadar bir serbest ticaret bölgesi kuracaklar ve Avrupa Birliği'nin arka bahçesini oluşturacaktır., 1999 yılı haziran ayında uygulamaya sokulan ve Avrupa Birliği'nin Balkanlar'daki arka bahçesini oluşturacak olan Balkan İstikrar Paktında da Türkiye'ye küçük bir rol verilmektedir.

Diğer taraftan, Avrupa Birliği üyeliğinin işçi sınıfımıza kazandıracığı hiçbir önemli sendikal hak ve işçi hakkı da yoktur. Adaylık süreci içinde Türkiye'nin uyum sağlamak durumunda olduğu Avrupa Birliği müktesebatı içinde sendikalaşma hakkı, toplu pazarlık hakkı ve grev hakkına ilişkin hiçbir düzenleme bulunmamaktadır. İş güvencesi ve sosyal güvenlik için de benzer bir durum geçerlidir.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi üyeliğe almak gibi bir niyeti, amacı veya düşüncesi yoktur. Üyelik gerekçesiyle ileri sürdüğü talepler ise Türkiye'de işçi sınıfının ve halkımızın en önemli dayanağı olan ulus devleti parçalamayı, Türkiye Cumhuriyeti'ni bölmeyi, Türkiye'yi Yugoslavya gibi sömürgeleştirmeyi amaçlamaktadır.

TÜRKİYE'NİN AVRUPA BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERİ (I)

Yıldırım Koç

Avrupa Birliği'nin Kasım ayı içinde yayınlanan iki belgesi, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi üyeliğe almak istemediğinin açık kanıtlarını sunmaktadır. Avrupa Birliği, Türkiye'de yeterince tartişılmadan girilen gümrük birliği sayesinde Türkiye'den istediği hemen hemen tüm tavizleri aldı, bunun karşılığında Türkiye'yi Avrupa Birliği'nin karar organlarının dışında tuttu, Türkiye'ye karşı yükümlölüklerini yerine getirmedi.

8 Kasım 2000 tarihinde Avrupa Komisyonu'nun Türkiye İçin Katılım Ortaklığı belgesi yayınlandı.

Bu belgede, Avrupa Birliği'nin Türkiye ile üyelik görüşmelerine başlamasının önkoşulu olarak Kopenhag siyasi kriterlerinin yerine getirilmesi öne sürölmektedir (s.7). Raporda, bazı sendikalarımız için son derece olumsuz etkiler yaratacak mahalli idareler yasağı değişiklik tasarısının yasalaşması beklentisi ifade edilmektedir (s.12). Abdullah Öcalan'a ilişkin idam kararı ile Necmettin Erbakan'ın hapis cezaları eleştirilmektedir (s.16, 17). Heybeliada'daki papaz okulunun açılması talep edilmektedir (s.18). Kültürel haklar adı altında, her dilde eğitim ve radyo-televizyon yayını istenmektedir (s.18-19). Kürt kökenli Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını korur görünümü altında bölücölük desteklenmektedir (s.19). Kıbrıs'ta tavizler istenmektedir (s.20). Özelleştirme savunulmakta ve teşvik edilmektedir (s.27).

Kamuoyumuza yeterince yansımayan Avrupa Parlamentosu kararları ise, Avrupa Birliği'nin amaçlarını daha açık bir biçimde yansıtmaktadır.

Avrupa Parlamentosu'nun 15 Kasım 2000 tarihinde kabul ettiği kararda, üyelik görüşmelerinin ancak Türkiye'nin Kopenhag kriterlerine uyması sonrasında başlayacağı belirtilmektedir ©. Necmettin Erbakan'a verilen cezanın "demokratik çoğulculuk" ilkelerine uygun olmadığı ileri sürölmektedir (1). Özelleştirmenin hızlandırılması istenmektedir (O). Türk Hava Kuvvetlerinin 15 Ağustos 2000 günü Irak'ta Kendakor'u bombalaması "lanetlenmektedir" ®. "Azınlık hakları" adı altında bölücölük savunulmakta, silahlı kuvvetlerin siyasal yaşamdaki rolünün azaltılması istenmektedir (2). Türkiye'deki "kültürel, dilsel ve dini grupların temel haklarının tanınması" istenmektedir (9). Sözde "Ermeni soykırımının kabul edilmesi" talep edilmektedir (10). Kürt kökenli Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını korur görünümü altında çeşitli bölücü taleplerde bulunmaktadır (11-12). Uluslararası anlaşmalardan kaynaklanan bir hakkın kullanılması yoluyla Kıbrıs'ta bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri "işgalci" olarak nitelendirilmekte ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'tan çekilmesi talep edilmektedir (19).

Bu taleplerin amacı, Türkiye'yi Yugoslavya'ya çevirmek, emperyalizme karşı en önemli dayanağımız olan ulus devleti parçalamak, Avrasya'nın kilidinde kendilerine bağımlı küçük ve zayıf devletler oluşturmaktır. Avrupa Birliği'nin daha önceki yıllardaki kararlarında da benzer talepler yer almaktadır. Bu talepler, Türkiye'nin ulusal çıkarlarına ve işçi sınıfının sınıfsal çıkarlarına kesinlikle aykırıdır.

TÜRKİYE'NİN AVRUPA BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERİ (II)

Yıldırım Koç

Avrupa Komisyonu'nun 8 Kasım 2000 tarihli Katılım Ortaklığı Belgesi ve Avrupa Parlamentosu'nun 15 Kasım 2000 günlü kararı, Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla ve işçi sınıfının sınıfsal çıkarlarıyla kesinlikle bağdaşmayacak talepler içermektedir. Bunları geçen hafta ele almıştık.

Avrupa Parlamentosu'nun daha önceki kararlarında da benzer talepler yer almaktadır.

Avrupa Parlamentosu'nun 18.1.1996 tarihli kararında Türkiye sınırları içinde "bir tür kültürel özerklik" istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 15.2.1996 tarihli kararında, Yunanistan'ın sınırlarının aynı zamanda Avrupa Birliği'nin dış sınırları olduğu vurgulanarak, Türkiye tehdit edilmektedir.

Avrupa Parlamentosu 20.6.1996 tarihli kararında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin güneydoğu Anadolu'da PKK'ya karşı sürdürdüğü operasyonların durdurulması, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin "tüm Kürt örgütleri" ile görüşmelere başlaması, "Türk yetkililerin Türkiye'deki tüm Kürtlerin haklarını tanıması" istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 19.9.1996 tarihli kararında güneydoğu Anadolu için "Kürdistan" kavramı kullanılmakta ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin operasyonlarının durdurulması, Kuzey Irak'ta yaratılmaya çalışılan güvenlik bölgesinin boşaltılması istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 24.10.1996 tarihli kararında Rum Patrikhanesi'nin Vatikan gibi bir merkez olması ve Heybeliada'daki papaz okulunun derhal yeniden açılması istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 14.5.1998 tarihli kararında Recep Tayyip Erdoğan savunulmaktadır.

Avrupa Parlamentosu'nun 19.9.1998 günlü kararında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'tan çekilmesi (19), "silahlı kuvvetler üzerinde siyasi kontrolün kurulması", Ege'deki sorunların ve özellikle Kardak Adası ve kıta sahanlığı sorunlarının uluslararası hukuk çerçevesinde çözülmesi (20), PKK'nın terör eylemlerine "ateşkes" ile karşılık verilmesi ve "görüşmeler yoluyla siyasi çözüm" aranması (21), Kuzey Irak'taki PKK kamplarına yönelik operasyonların durdurulması (22) istenmektedir.

Avrupa Birliği, 15 devletin oluşturduğu bir Avrupa Birleşik Devletleri oluşturma çabasıdır. Avrupa sermayesi, ulusüstü bir devlet kurarak gücünü daha da artırırken, Yugoslavya'yı 6,5 devlete (Slovenya, Hırvatistan, Sırbistan, Makedonya, Bosna-Hersek, Karadağ ve Kosova) bölmüş ve bu bölgeyi sömürgeleştirmiştir.

Avrupa Birliği'nin tam üyelik gerekçesiyle Türkiye'den istedikleri, Türkiye'de ulus devleti veya milli devleti parçalayacak ve Türkiye'yi bir kurşun atılmadan sömürgeleştirecek adımlardır. İnsan hakları ve demokrasi konusunda söylenenler ise büyük çoğunlukla zevahiri kurtarmak ve yandaş toplamak için gündeme getirilmektedir. 12 Eylül sonrasında Almanya'nın ve birçok başka ülkenin Türkiye'deki askeri yönetime verdiği destek unutulmamalıdır. Dün insan haklarının ve işçi hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığı dönemde bu uygulamalar karşısında sessiz kalanların ve böylece bunları onaylayanların, bugün söylediklerinin inandırıcılığı yoktur.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi tam üyeliğe alma gibi bir düşüncesi yoktur. Sovyetler Birliği'nin yıkılması sonrasında Avrupa Birliği tarafından geliştirilen yeni stratejiye göre, Türkiye'nin yeri,

Avrupa Birliği'nin tampon bölgesindedir. Bu tampon bölge, 1995 yılında Barselona Süreci adı altında başlatılmıştır. Bu projeye göre, Avrupa Birliği'nin güneyindeki 12 Akdeniz ülkesi 2010 yılına kadar bir serbest ticaret bölgesi kuracaklar ve Avrupa Birliği'nin arka bahçesini oluşturacaktır., 1999 yılı haziran ayında uygulamaya sokulan ve Avrupa Birliği'nin Balkanlar'daki arka bahçesini oluşturacak olan Balkan İstikrar Paktında da Türkiye'ye küçük bir rol verilmektedir.

Diğer taraftan, Avrupa Birliği üyeliğinin işçi sınıfımıza kazandıracakı hiçbir önemli sendikal hak ve işçi hakkı da yoktur. Adaylık süreci içinde Türkiye'nin uyum sağlamak durumunda olduğu Avrupa Birliği müktesebatı içinde sendikalaşma hakkı, toplu pazarlık hakkı ve grev hakkına ilişkin hiçbir düzenleme bulunmamaktadır. İş güvencesi ve sosyal güvenlik için de benzer bir durum geçerlidir.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi üyeliğe almak gibi bir niyeti, amacı veya düşüncesi yoktur. Üyelik gerekçesiyle ileri sürdüğu talepler ise Türkiye'de işçi sınıfının ve halkımızın en önemli dayanağı olan ulus devleti parçalamayı, Türkiye Cumhuriyeti'ni bölmeyi, Türkiye'yi Yugoslavya gibi sömürgeleştirmeyi amaçlamaktadır.